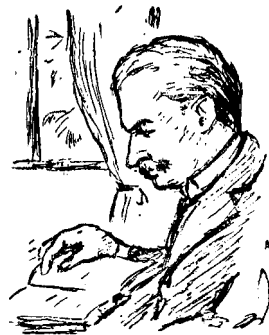


RÉGI MAGYAR ÍRÓ EBÉDJE

Írta: KRÚDY GYULA

Huszonöt éve, hogy Szinbád, a hajós, aki az élet és a szerelem kalandos hullámain vitorlázott — örökre hajótörést szenvedett. Huszonöt éve, hogy meghalt Krúdy Gyula, az író, aki Szinbád, a tengerész alakját megteremtette s akinek kissé az életét is élte. Stílusosan halt meg, gyertyavilágnál, mert kora — és az Elektromos Művek — kikapcsolta életéből — és villanylámpájából — a fényt. Ez a szinte hihetetlen termékenységu és hatalmas intuitíójú író nem érezte jól magát saját korában és teremtett magának egy soha-nem-volt múltat. Fél lábbal és fél szívvel abban élt, fél lábbal s fél szívvel meg saját korának Józsefvárosában és Obudáján, bormérők, vénkisasszonyok, életből kikopott, esett emberek, kucsébberek s kocsisok társaságában. Nagy és kesernyés művész volt, a szó, a mondat magtájának páratlan ismerője, az élet ízének nagyszerű ízelelője. Hajdan a kevesek, a kiválasztottak írójának számított. Ma — nagy táborra növekedtek a »kiválasztottak« s a magyar dolgozók széles tömegei szeretik ezt a szeretnivaló író-t. Halála évfordulóján olyan elbeszélését közöljük, amely megcsillantja sajátos írásművészetének jellegzetes vonását, azt, hogy a jelent múlttá tudja varázsolni. Az elbeszélésben saját kezdő-író idejének kesernyés emlékéiről oly megszépítő derűvel szól, mintha valaha a régmúltban történt volna.



(Küchler Vilmos rajza)